

U početku bijaše pjesma

UREĐUJE JAKŠA FIAMENGO

IVAN MARTINAC

Jedne sam večeri, neposredno nakon tiskanja AURE, sjedio i mislio kako više ne bi trebalo pisati. Ništa se ne može mjeriti sa životom, a najmanje pisanje ili slikanje (projektiranje, režiranje, komponiranje). A zatim se je večer nastavila odmotavati vlastitom zakonitošću. Ruka mi je posegnula za knjigom prijevoda portugalskih pjesnika otvorivši je na stranici s imenom Fernanda Pessoae (alias Ricardo Reis, alias Alberto Caeiro, alias Alvaro de Campos). Nisam čitao već samo gledao i čudio se tim preobraženjima. Tjeran neobičnim nagonom odlučih poredati sva slova svih tih imena po papiru i kockom izabrati četiri. Ta kratka, kockom „montirana“, riječ glasila je ARAR i na nešto me je neodoljivo podsjećala. Napokon se sjetih da je to ime mjesta u Etiopiji u kojemu je dugo živio Arthur Rimbaud (ARARA ili HARAR), pa i u vrijeme rođenja Fernanda Pessoae. Kažu da ga više nije zanimala poezija, ali ja uvjerih sebe da je ipak zabilježio još jednu, posljednju, pjesmu i to u povodu rođenja Pessoae, za koje naravno nije mogao znati, ali ga je, možda, ipak, nekim čuvstvom, snažnim kao život, mogao osjetiti. Iste večeri napisah „Hararsku pjesmu Arthura Rimbauda Fernandu Pessoai“ i zamislih knjigu pjesama „Pohvale“, osobnu viziju nadnaravne, a ipak tako ljudske, povezanosti unutar svjetske pjesničke obitelji, iz koje prilažem jednu.

CAMEDENSKA PJESMA

Walta Whitmana
Dinu Campani

*Iako ponekad nadjačan obiljem riječi
radošću*

blistavom i vedrom

vezah svoju slobodu vlatima trave

jer ona brže raste nego što kosac kosi

Sve je dobro

Dobro je kada sunce šeće za plugom

kada je stol prostrt

voće zrelo

barut suv

i sačuvan

Dobro je što razmišljanjem ne mogu dotaknuti tišinu bašte

opustošiti bezmjernost

i sebe prestići

Sve je dobro

Majmuni mojega djetinjstva skakuću po smokvinu lišću

imitirajući tvoj glas

koji je još nedavno

jedinstvenim svojstvom što ga imaju siromasi

recitirao firentinske pjesme iz 1328.

Al porto

ili battello si posa

Goniči liježu na svilene jastučnice

suhih usta nakon naporne večeri

Brdska je staza ostala za njima

jaquarovo srce

čeljust štakora

Izišavši iz opsega stoljetna hrasta

oni čute zlo i krepost

duboko u sebi

SLUŠAJ!!!

Ja sam onaj Walt Whitman

zatočenik slova

Walt Whitman

visok

šesnaestinu milje